

Kraft. Det vil altsaa ses, at med Hensyn til Fortsaelsen af Grundlovens § 88 har hele Udvalget været enigt om, at den ikke kan forstaaes saaledes, at det skulde være grundlovsmedholdeligt at udstede varige Forbud for visse Personer og Foreninger mod at afholde Møde under aaben Himmel. Denne Sag kom ikke for; men jeg har ment — den høie Justitsminister har ment noget Andet —, at de Indstillinger, som her laa for, og hvori baade Flertallet og Mindretallet ønske, at Justitsministeren vil udstede en Bekjendtgørelse om, at dette Forbud ikke længer er gjældende, skjøndt de ikke bleve behandlede her i Thinget, og der altsaa ikke blev taget Beslutning om dem af Thinget, dog havde været en fuldstændig tilstrækkelig Dpfordring for Justitsministeren til i Genhold hertil at have udstedt Bekjendtgørelse i den ene eller den anden Retning, som her var antydet, idet han enten kunde følge Flertallet eller Mindretallet. Den ærebe Justitsminister har til Dato ikke gjort Noget; det staar altsaa til Dato endnu hen, hvorledes den øverste justitielle Myndighed i Landet betragter dette Spørgsmaal. Jeg mener derfor, at der ligger en fuldstændig, meget stærk og alvorlig Dpfordring fra Thingets Side til at faae den høie Justitsministers klare og bestemte Mening om dette Spørgsmaal udtalt, og det er derfor, at jeg har tilladt mig i Forening med flere Medlemmer at rette denne Forespørgsel. Men foruden at der i selve Sagens Natur og Bestaffenhed ligger den største Dpfordring til at faae Klarhed i dette Spørgsmaal, er dette blevet endnu mere nødvendigt ved en Indrykkelse, der findes i Ministerialtidenden fra Kjøbenhavns Politidirektør. Deri angriber Politidirektøren Folkethinget eller dog dets Flertal og udtaler sig med Forudsætninger, som Thinget, efter min Mening, paa ingen Maade kan billige eller indrømme, at de ere rigtige, og om hvilke Politidirektøren ogsaa finder det nødvendigt til Slutningen at sige, at hans Udtalelser her selvfølgelig ere aldeles urigtige. Men naar nu Politidirektøren finder det rigtigt at tilføje, efter at han har sagt, hvad han vil, at dette naturligtvis er ganske urigtigt, saa har det overrasket mig meget, at Justitsministeren har villet sætte sit Stempel derpaa ved at optage dette i Ministerialtidenden, som efter den gjældende Lov udgives under hans Ansvar og paa hans Foranstaltning. Lovens § 6 hedder det: „Ministerialtidenden kan i Øvrigt optage efter vedkommende Ministeriums nærmere Bestemmelse saadanne Dplysninger og Meddelelser, hvis Offentliggjørelse findes hensigtsmæssig.“ Ved at optage Indrykkelsen i Ministerialtidenden har Justitsministeren givet denne Udtalelse en Betydning, som den ellers ikke vilde have, naar den kom fra en almindelig Embedsmand i Landet; han har givet den sit Stempel, og netop dette gjør, at Folkethinget nødvendigvis maa have Dplysning om denne Sag; thi Skrivelsen slutter saaledes, som Thingets ærebe

Medlemmer maaste have læst, men som jeg udbeder mig Formandens Tilladelse til at oplæse. Det lyder saaledes: „Destoværende undgik man at bringe de ovennævnte Sager og den over dem afgivne Udvalgsbetænkning til Forhandling i Thinget; hvad der høiligen maa beklages, efterkom Samfundets Interesse naturligvis i høi Grad liber ved, at det med Hensyn til saadanne Bestræbelser som dem, jeg her har omtalt, med noget Ehin af Ret skal kunne paaberaabes, at de foregaa under Beskyttelse af eller dog finde Medhold hos en af Statsmagtens vigtigste Faktorer eller i alt Fald hos dens Flertal.“ Der kommer Politidirektøren og udtaler sin stærke Beslagelse over, at de Indstillinger, jeg her har nævnt, ikke kom til Forhandling og Afstemning; han ønsker Spørgsmaalet afgjort, han finder det nødvendigt for sit Vedkommende at faae en Afgjørelse af det Spørgsmaal, hvorledes Grundlovens § 88 maa forstaaes. Men efter at dette er fremskommet fra denne Embedsmands Side, har Justitsministeren heller ikke, uagtet han optog Skrivelsen i Ministerialtidenden, fundet mindste Anledning til at sige Noget som helst angaaende dette Spørgsmaal; han lader Politidirektøren udtale nærgaaende Ytringer mod Medlemmer i Thinget, beklage, at vor Indstilling ikke kom til Behandling, og det lader Ministeren Altsammen ske, uden selv at sige et eneste Ord. Jeg tror derfor, at Thinget — hvor forskellig Mening vi end ellers kunne have om andre Ting — enstemmig vil billige, at jeg og flere ønske at faae Ministerens bestemte Erklæring om, hvorvidt han giver denne Del af Politidirektørens Bekjendtgørelse eller, for ikke at tale om den, Grundlovens § 88 den Fortolkning, at det er Politidirektøren tilladt at udstede varige Forbud mod Foreningens offentlige Møder under aaben Himmel — ikke alene mod dem, som til en vis given Tid kunne anses for farlige for den offentlige Fred, — eller om han tror, at det har Medhold i Grundlovsparagrafen, at disse Forbud kunne udstrækkes i al Evidens eller saa længe Vedkommende er i Live? Jeg skal derfor tillade mig at rette følgende Forespørgsel til Justitsministeren: „Finder Justitsministeren det stemmende med Grundlovens § 88, at der fra Politiets Side udstedes Forbud een Gang for alle imod ethvert offentligt Møde under aaben Himmel, som en lovlig bestaaende Forenings Bestyrelse eller Andre paa dens Vegne maatte beramme?“

Justitsministeren: Jeg skal slet ikke komme ind paa de Indstillinger, som ere gjorte i sin Tid af et Udvalg, som et andet Folkething end det nærværende har nedsat i en tidligere Samling. Jeg skal indskrænke mig til at give Svar paa det, der er spurgt om. Den ærebe Forespørger har jo selv yderligere tilføjet nu for et Dieblit siden, at det var et almindeligt Lovfortolkningsspørgsmaal, der her var gjort; jeg